

Η παγκόσμια, δομική κρίση του καπιταλισμού θα απλωνόταν αναπόφευκτα και στη χώρα μας. Η μορφή της θα καθοριζόταν από τις δικές μας ιδιομορφίες. Το ξέσπασμα της κρίσης το είχαν προβλέψει όσοι δεν ήθελαν να κρύβουν το κεφάλι τους στην άμμο, όπως το συμπαθητικό πουλί της ερήμου. Η *Ουτοπία* είχε ήδη αφιερώσει στην κρίση το τεύχος 83 (2009). Επανήλθαμε με το τεύχος 93 (2011). Τροποποιώντας το πρόγραμμα του περιοδικού για το 2011, επανερχόμαστε, για τρίτη φορά, στην κρίση που ξέσπασε με καταστροφική δύναμη τέτοια, την οποία πραγματικά κανείς δεν ήταν σε θέση να προβλέψει.

Σήμερα στη χώρα μας δεν υπάρχει ελληνική κυβέρνηση. Υπάρχει κυβέρνηση από Έλληνες πολίτες, εντολοδόχους ξένων δυνάμεων. Πώς φτάσαμε λοιπόν σ' αυτό το καθεστώς νέας κατοχής, της απεμπόλησης της εθνικής ανεξαρτησίας; (Ο άθλιος πρωθυπουργός μιλάει για απώλεια μέρους της εθνικής μας ανεξαρτησίας ατάραχος, αναισθητός, ανίκανος να συλλάβει το μέγεθος της προδοσίας). Σήμερα, προφανώς δεν έχουμε κατοχή από ξένο κατακτητή. Οι νέοι «κατακτητές» είναι «εταίροι» και «σύμμαχοι». Σήμερα η Ελλάδα εκποιείται. Πουλιέται στους ξένους.

Πώς φτάσαμε λοιπόν εδώ; Τα γεγονότα είναι γνωστά και έχουμε αναφερθεί διεξοδικά σ' αυτά: πολιτική των μεταπολεμικών κυβερνήσεων, διαφθορά, ρεμούλα, ανικανότητα, εξυπηρέτηση ξένων συμφερόντων, κ.λπ., κ.λπ. Έχουμε επίσης υποστηρίξει ότι το γενικό ξεπούλημα δεν ήταν μονόδρομος. Ότι το χρέος (350 δις) μπορούσε να αντιμετωπισθεί με αξιοποίηση ελληνικών πόρων. Γιατί δεν το έπραξε η εντολοδόχος κυβέρνηση; Επειδή αυτό που έπραξε το υπαγόρευε τόσο η ταξική της όραση, όσο και τα ξένα συμφέροντα που υπηρετεί.

Και τώρα τι; Εκποίηση των πάντων. Κερδοφόρων επιχειρήσεων (ΟΤΕ, ΔΕΗ, λιμάνια, αεροδρόμια, κ.λπ.), ξεπούλημα γης και μνημείων. Και αυτά όχι με επιδίωξη τιμών έστω αντίστοιχων με την πραγματική τους αξία, αλλά με νόμο που εκποιεί στα γρήγορα (fast track) γη, αιγιαλούς και ό,τι πουλιέται.

Αλλά το γενικό ξεπούλημα που πραγματοποιεί η κυβέρνηση των ανδρείκελων έχει διπλά καταστροφικές συνέπειες. Πρώτο, με το ξεπούλημα οργανισμών όπως ο ΟΤΕ, η ΔΕΗ, η ΕΥΔΑΠ, αεροδρόμια, λιμάνια, κ.λπ., η κυβέρνηση παραχωρεί στους ξένους τον έλεγχο επιχειρήσεων που έχουν σχέση με την εθνική ασφάλεια (ΟΤΕ) και με τα θεμέλια της οικονομίας. Και δεύτερο: Ξεπουλώντας τις κερδοφόρες επιχειρήσεις, το κράτος στερείται πόρους που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την περίφημη «ανάπτυξη». Ταυτόχρονα, η μείωση των μισθών και των συντάξεων, συνολικά η υποβάθμιση της τιμής της εργατικής δύναμης, έχει ήδη συνέπεια (το ζούμε αυτό) την παρακμή της αγοράς, κατά συνέπεια την κάμψη του παραγωγικού τομέα, την αύξηση της ανεργίας, τη διευρυνόμενη φτώχεια, την ανασφάλεια και το άγχος που απλώνεται στην κοινωνία και προπαντός γίνεται μόνιμος εφιάλτης της νέας γενιάς.

Αυτά για την οικονομία και την αντίστοιχη υποδούλωση σε ξένες δυνάμεις. Και η παιδεία; Και ο πολιτισμός; Η παιδεία, με βάση τα νεοφιλελεύθερα δόγματα, πρέπει να μετασχηματισθεί σε *εκπαίδευση*. Ο όποιος ουμανιστικός χαρακτήρας της θα υποβαθμιστεί και θα κυριαρχήσει η ωφελιμιστική διάσταση στην υπηρέσσια του κεφαλαίου και της «αγοράς». Ειδικά για το Πανεπιστήμιο: Το κυβερνητικό νομοσχέδιο προβλέπει την *κατεδάφιση* του αστικού πανεπιστημίου, το οποίο, παρ' όλους τους ιδεολογικούς και θεσμικούς περιορισμούς του, ήταν χώρος παραγωγής γνώσης, διακίνησης ιδεών και συνολικά προαγωγής του πολιτισμού. Τώρα και η Ανώτατη Παιδεία πρέπει να υποταχθεί απευθείας στη νέα θεότητα: την *Αγορά*. Αυτό επιβάλλουν τα νεοφιλελεύθερα δόγματα. Αυτό επιτάσσουν οι νέοι επικυρίαρχοι και αυτό ετοιμάζουν οι εγχώριοι εντολοδόχοι.

Πού πηγαίνουμε; Όπως γράφει ο καθηγητής του Συνταγματικού Δικαίου κ. Χρυσόγονος, αν συνεχίσουμε με την ίδια πολιτική, «η χώρα θα καταντήσει ένα οικονομικά εξαθλιωμένο διεθνές προτεκτοράτο, ένα Κοσσυφοπέδιο πολυτελείας». Η Ελλάδα κατεβαίνει τον Αχέροντα, με τέρμα την Αχερουσία.

Τι κάνουμε λοιπόν; Θα παρακολουθούμε άβουλοι το ναυάγιο; Από τα δυο κόμματα της αστικής μας τάξης (μεταπρατικής, ξενόδουλης, ανίκανης, διεφθαρμένης, που έχει διαφθείρει και εκμαυλίσει μέρος του ελληνικού λαού) δεν έχουμε να περιμένουμε ότι κάποτε θα αφυπνισθεί και θα αποκτήσει αισθήματα πατριωτισμού. Εδώ λοιπόν ανακύπτει η ιστορική ευθύνη της ελληνικής Αριστεράς, της μόνης δύναμης που θα μπορούσε να αναχαιτίσει την πορεία προς την καταστροφή και να προδιαγράψει διεξόδο για μια βιώσιμη και αξιοβίωτη ελληνική κοινωνία. Αυτή τη στιγμή της κρίσης, οι δύο βασικές συνιστώσες αμύνονται χωρίς επεξεργασμένη πρόταση διεξόδου. Όσο για τη λεγόμενη «εξωκοινοβουλευτική» Αριστερά, παρά την πρωτοποριακή συμμετοχή της στους καθημερινούς αγώνες και παρά κάποιες θεωρητικές επεξεργασίες, συνεχίζει να μην τολμά την *υπέρβαση*. (Οι νεκροί βαραίνουν ακόμα σαν βραχνάς, στα μυαλά των ζωντανών - Μαρξ).

Να ελπίσουμε στην αφύπνιση της Αριστεράς; Και να ελπίσουμε στη διεύρυνση, σε πανελλήνια κλίμακα, του λαϊκού κινήματος που «αυθόρμητα» κατακλύζει τις πλατείες; Να ελπίσουμε στη δημιουργία ενός μετώπου σωτηρίας του ελληνικού λαού;

Το σημερινό τεύχος εικονογραφείται με σχέδια της Μαρίας Κοκκίνου. Τα σχέδια των σελ. 22, 33, 62 είχαν γίνει για την εικονογράφηση της ποιητικής συλλογής του Αντρέα Παγουλάτου, *Τροπές*, συλλογής που δεν πρόλαβε να εκδοθεί. Τα σχέδια των σελ. 95, 96, 126, 136, 196 έγιναν στο Παρίσι κατά τη διάρκεια της Διτατορίας. Τα υπόλοιπα είναι μεταγενέστερα.